

Είναι δολοφόνοι και όχι «λαϊκοί τιμωροί» Χρυσοχοΐδη να ξεπεράσειτην

Media: ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ Page: 5 Published at: 02-12-2024
Author: Surface: 360.97 cm² Circulation: 3480
Subjects:

Είναι δολοφόνοι και όχι «λαϊκοί τιμωροί»

Ο ΜΙΧΑΛΗΣ Χρυσοχοΐδης έχει αφιερώσει περισσότερο από το μισό βιβλίο του («Στον ίδιο δρόμο», εκδόσεις Πατάκης) στην υπόθεση της ελληνικής τρομοκρατίας και λιγότερο στην προσωπική και πολιτική του διαδρομή. Ποιος δεν θα το έκανε, άλλωστε, αν είχε συνδέσει το όνομά του και την πορεία του με την εξάρθρωση της τελευταίας ακροαριστερής οργάνωσης ένοπλης βίας που λειτουργούσε στην Ευρώπη; Γιατί δεν χρειάζεται κανείς ειδική γνώση για να καταλάβει ότι: Γράφει με την ίδια τετράγωνη αφαιρετική λογική με την οποία μιλάει. Γράφει πολύ λιγότερα από όσα γνωρίζει για τη συγκλονιστική υπόθεση της εξάρθρωσης της 17N. Δεν πρόκειται ποτέ να ξεπεράσει την εικόνα των νεκρών ανθρώπων από τρομοκρατικές ενέργειες που ο ίδιος είχε αντικρίσει και είχε σταθεί μπροστά τους.

ΤΗΣ ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ

Κωνσταντίνου, που δολοφονήθηκε κατά την έκρηξη βόμβας που είχαν βάλει οι Λαϊκοί Επαναστατικοί Πυρήνες, στις 27 Απριλίου 1999, στο ξενοδοχείο «Ιντερκοντινένταλ». Του Βρετανού στρατιωτικού ακολούθου Στίβεν Σόντερς (δολοφονήθηκε από τη 17N στις 8 Ιουνίου 2000). Των δολοφονημένων από τον εμπρησμό με μολότοφ της Μαρφίν στις 5 Μαΐου 2010, της Αγγελικής Παπαθανασοπούλου, εγκύου 4 μηνών, του Επαμεινώνδα Τσάκαλη και της Παρασκευής Ζούλια. Του υπασπιστή του, Γιώργου Βασιλάκη, στις 20 Ιουνίου

2010, με φάκελο-βόμβα που προοριζόταν για τον ίδιο. «Ενας άλλος άνθρωπος είχε δολοφονηθεί στη θέση μου», «μια εικόνα που δεν θα ξεχάσω ποτέ στη ζωή μου», γράφει. Ενώ για τη Μαρφίν λέει: «Θεωρώ κλίδα για τη δημοκρατία και ντροπή τη μη εξιχνίαση του εγκλήματος αυτού και τη μη απόδοση δικαιοσύνης».

ΕΙΝΑΙ αυτονότο ότι αναλαμβάνει και το μερίδιο της ευθύνης που του αναλογεί γι' αυτήν την «ντροπή». Αναλύοντας τη διαδικασία υπό την οποία εξαρθρώθηκε η 17N, στέκεται ιδιαίτερος στο επι-

Ο Μιχάλης Χρυσοχοΐδης δεν πρόκειται ποτέ να ξεπεράσει την εικόνα των νεκρών από τρομοκρατικές ενέργειες που ο ίδιος είχε αντικρίσει

κοινωνικό κομμάτι. Στις προσπάθειες να πειστεί η ελληνική κοινωνία ότι επρόκειτο για δολοφόνους και όχι για «λαϊκούς τιμωρούς που αποφάσιζαν ποιος θα ζήσει και ποιος θα πεθάνει». Η τρομοκρατία και οι βίαιες ενέργειες που συνδέονται με ιδεολογικούς ή θρησκευτικούς λόγους δεν πρόκειται ποτέ να εξαφανιστούν. Αυτό που μπορεί, όμως, να αλλάξει είναι η αποδοχή που απολαμβάνουν αυτές οι ενέργειες από ένα κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας. Και από ό,τι φαίνεται αλλάζει...